

[Bertel Dahlgaard.]

har indenrigsministerens styrke ikke slået til. Måske skulle man heller ikke have ventet det. Derfor er resultatet blevet det, som så åbenlyst også fremgår af ministerens fremsættelsestale, at afsnittet om forholdet mellem apoteker og medicinalfabrikker faktisk er dikteret af Industrirådet; men det går ikke. Det er en given sag, at industriens og medicinalfabrikernes berettigede interesser skal varetages, og det er en given ting, at vi alle har interesse i en god og velkonsolideret medicinalindustri og ønsker fremgang for enhver dygtig indsats af den danske medicinalindustri. På den anden side må samfundsmæssige interesser sætte rimelige grænser for monopolrettigheder — hvilket jo også venstres ordfører i dag kom til at røbe som sin mening til syvende og sidst, så medicinforbrugerne kan nyde godt af, at visse medicinpriser i højere grad undergives en friere konkurrence.

Det høje folketing må her erindre hele baggrunden for den nuværende tilstand. I øjeblikket er forholdet dette, at foruden de lægemidler, som fabrikkerne fremstiller og sælger i fri konkurrence, er der en række lægemidler, som fabrikkerne sælger under et særnavn, som staten beskytter, og som det er forbudt andre at benytte. Her besidder fabrikkerne altså et monopol, der udnyttes gennem omfattende propaganda både blandt læger og befolkningen i almindelighed. Alle ærede medlemmer ved, at den første velkomst, man får, når man ankommer med toget til København, er ordet „Albyl“ i transparent. Disse mediciner, de såkaldte medicinske specialiteter, kan der ved holdes i en højere pris end anden af apotekerne fremstillet medicin af tilsvarende indhold. Denne statens beskyttelse af disse særnavne indeholder en præmiering af de forskningsresultater, fabrikkerne præsterer, og kommissionens flertal er ganske enig i, at en vis præmiering i så henseende bør opretholdes til fremme af den medicinske forskning og i det hele taget til fremme af medicinalindustrien; men flertallet siger, at en vis rimelig begrænsning af disse medicinalfabrikernes privilegier bør finde sted, så fabrikkerne ikke fortsat kan opretholde et privilegeret og beskyttet særnavn for et præparat, der f. eks. er kommet i handelen for en menneskealder siden, og som i kraft af dette særnavn den dag i dag kan opretholde en højere pris.

Derfor er det, kommissionens flertal foreslår, at fri konkurrence for disse gamle præparater skal gennemføres i løbet af få år, og at fabrikernes særnavn for nye præparater skal være beskyttet i 10 år, og denne beskyttelse skal kunne forlænges til 20 år, når det drejer sig om præparater, der virkelig har betydet en særlig værdifuld indsats fra medicinalindustriens side. Jeg tror ikke, dette kan betegnes som en uvenlig indstilling overfor medicinalfabrikkerne. Det undrede mig iøvrigt, at det ærede medlem hr. Poul Claussen ikke huskede at gøre tinget opmærksom på, at apotekerforeningens repræsentant i kommissionen foreslog beskyttelsen begrænset til 5 år. Ministeren foreslår nu imidlertid, at den mindste beskyttelse skal være 20 år, og betingelserne, der stilles for en beskyttelse udover 20 år, er så lempelege, at der i de fleste tilfælde vil blive tale om en ubegrænset beskyttelse.

Jeg minder altså her om, at kommissionens flertal på dette punkt har afslået både apotekernes og medicinalfabrikernes ensidige standpunkter og søgt, som jeg sagde, at skifte sol og vind lige mellem parterne. Ikke desto mindre har kommissionsflertallets forslag udløst en storm fra industriens side gennem en vel tilrettelagt pressekampagne. Jeg mindes sjældent at have set personer, knyttet til en erhvervsgrænse, fremsætte så letfærdige påstande som en del af dem, der her har set dagens lys, påstande, som kun synes mulige i tillid til, at problemerne, der her foreligger, er ret indviklede og vanskelige at se til bunds i for mennesker, der ikke har beskæftiget sig med dem. I denne propaganda er fremsat påstande om, at kommissionsflertallets forslag øver vold mod medicinalindustrien og gør indgreb i dens frihed, at det vil ødelægge industriens banebrydende arbejde og undergrave den som eksporterhverv, og at det, kommissionsflertallet tilstræber, er at skabe et monopol for apotekerne.

Jeg husker, at jeg så et virkelig — jeg har vel lov til at sige — smart udslag af denne argumentationsform. Det var i „Politiken“'s kronik den 7. april 1952, en kronik, skrevet af dr. med. Georg C. Brun, hvori han giver en skildring af industriens forhold. Han siger heri, at 1932-loven lagde medicinalindustrien i lænker. Jeg beder formanden om tilladelse til et citat. Doktoren skrev:

„I gennem mange år sukkede fabrik-